

Anyag és formavariációk fehér színű kelmékre

„Fehér tündék”

Budakeszi egy nagyon gazdag város, talán azt is lehetne mondani, hogy a világ közepe. Persze ez a gazdagság nem pénzben mérhető, de ha igazán számba vennénk és egy csoportba gyűjtenénk, hogy mennyi nagyszerű, magasan képzett, világszerte megbecsült ember él közöttünk, egyetértően a fenti, első pillanatban talán túlzónak tűnő megállapításokkal. Az Erkel Ferenc Művelődési Központban szeptember 1-én megnyitott kiállítás is ékesen bizonyítja mindent.

Deés Enikő Munkácsy-díjas textiltervező, a Magyar Iparművészeti Főiskola (ma Moholy-Nagy Művészeti Egyetem) docense. Az elmúlt évtizedekben Hamburg, London, Lausanne, Moszkva, New York, Tokió, Párizs és termé-

szetesen Budapest adott helyet a nem éppen az aktuális divatot követő, térformáknak is nevezhető, „elvarázsolt” ruháit bemutató kiállításoknak. E ruhák most Budakeszire is megérkeztek. Sőt, ahogy az alkotó elmondta, több munkájával kifejezetten ezt a budakeszi kiállítást tisztelte meg.

Deés Enikő szerint a tradicionális és a high tech anyagok, a régi és az új formák, olykor szokatlan összeillesztése sajátos hangulatot, időtlen lebegést kölcsönöz modelljeinek.

Dr. Merkl Hilda a Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium igazgató asszonya a kiállítás atmoszférájával teljesen azonosuló megnyitó beszédében többek között az önmagában való szépről és az üres, fehér gyolcsról, mint a feltámadás üzenetéről szolt a nagyszámú érdeklődőnek.

Horváth Jenő

Majzik Mária nyílt levele városunk polgáraihoz

A szobor él és Budakeszié: sok ezer ember szeretetét, szándékát őrzi

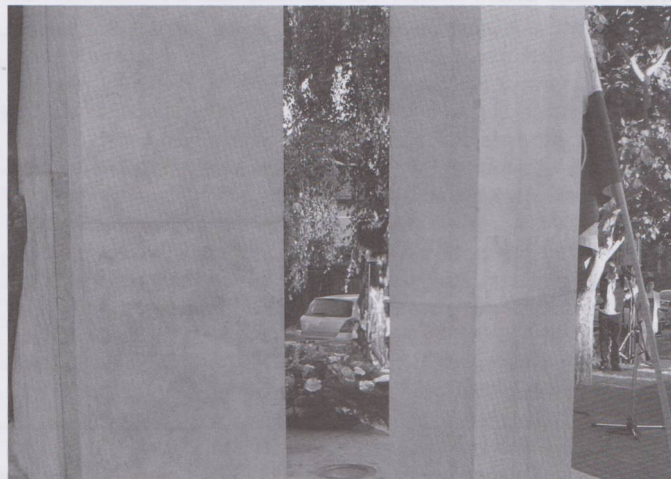
Tisztelt Budakeszi Polgárok!

Nagy örömmre 2009. augusztus 19-én, képviselő testületi díszülésen a Szarvas téren ünnepélyes keretek között Budakeszi Város Önkormányzata hivatalosan is átvette a Himnusz-szobrot. Köszönet illeti ezért a város vezetőit, önkormányzatát.

Mint a szobor alkotója figyelemmel kísérem az eseményeket a 2006. májusi szoboravatástól a mai napig. Sokan tudják Budakeszin, de talán nem mindenki, hogy ez a szobor, a nemzeti himnuszunk szobra felhívta magára a figyelmet a világ minden táján. Látogatják az egész országból, Európából és a tengeren túlról is. Legutóbb Új-Zélandról zárandokolt el egy csoport, azelőtt Kanadából, Svájcban, hogy a Himnusz-szobor szabadtéri oltára előtt imádkozzanak, és elénekeljék nemzeti himnuszunkat. Minderről azon alkalmakkor szerzek tudomást, amikor előadást tartok: országszerte sokfelé hívnak, leg-

utóbb a Panoráma Világklub a Budai Várba. A „magyarok bárhol a világban” (mint ahogy az alkotás részét képező egyik harang őrzi e feliratot) tudnak a szoborról, ismerik és általa egyre többen Budakeszit is. Erdélyből is megkerestek több alkalommal, ahol még nyoma van a húsz év előtti félelemnek, melynek dacára is, titokban énekeltek a Himnuszt. Ma már interneten küldhettem fotókat és hangfelvételt, amelyről meghallgathatták a harangjátékot. Sírva-örülve, mély szeretettel. Önök iránt, irántunk is.

Kedves Budakesziek! A szobor él és Budakeszié. Önökön is múlik, hogy a környezete méltó legyen a Himnuszunkhoz, és méltó Budakeszihez, hogy akik messze földről vándorolnak hozzánk, hogyan fogadjuk őket. Hogy egy fényképet vihessenek haza emlékebe, de ne a tiltó tábla ellenére a szobor mögött álló gépkocsiról, hanem az értékeit ápoló, az értékeket megbecsülő Budakesziről. Hogy ne a gyomos,

szemetes Szarvas-térről vigyenek emléket haza, hanem egy tiszta, igényes városról, ahol figyelmesek az emberek, ahol az idegeneket kedvesen fogadják.

Most már Budakeszié a Himnusz-szobor. Nem tudunk más nemzetéről, Európában biztosan nem, amely a nemzeti himnuszának szabadtéri oltárt állított volna. Igaz, hogy a mi himnu-

szunk egyben imádság, ami szintén ritkaság. Őrizzék, vigyázzanak rá. A magyarság adományából épült. Sok ezer ember szeretetét, szándékát őrzi. Ez az oltár mindnyájunké. Kérem, érezzék át a súlyát. Nagy érték van Budakeszi birtokában. De nagy lehetőség is a város számára.

Tisztelettel:

V. Majzik Mária